

KION NUNTEMPE KREDAS MULTAJ KATOLIKOJ

„Purgatorio ne ekzistas, la mortintoj estas ja tuj savitaj.“

La katolika instruo pri la lastaj aferoj de la homo, kiu nin laŭ pia kutimo de la Eklezio interesas ĝuste en la monato novembro, aŭ ĝi nin almenaŭ devus interesi, estas hodiaŭ eldonita al tuta torento da atakoj. Tiuj atakoj plejparte venas el propraj vicoj. Iuj ekleziaj reprezentantoj heroldas siajn herezojn, kiujn la popolo avido akceptas kaj ilin poste disvastigas publike precipe pere de medioj. Teologian klerigon ĉe ĵurnalistoj oni ne postulas. Ĉiu parolas kaj skribas, kiel tio plaĉas al li. La provoj elimini la herezojn restas plejparte senrezultaj. Tio estas nenio miriga, ĉar al tiuj, kiuj sin sentas devoligitaj al spirito de la tempo kaj estas orientitaj kontraŭ la eklezia instruo eĉ larĝa publiko, ilia pozicio sin montras kiel tre oportuna.

Pri la menciita problemo sin okupas tiu ĉi artikolo. Gazeto *Die Tagespost* publikigis leteron de la legantino, kiu referencante al iu nenomita profesoro de teologio en Meissen skribis: „Niaj mortintoj estas tuj post la morto savitaj. Ili eĉ ne bezonas niajn preĝojn.“ (22.10.2011)

Tia opinio neadas ekziston de la purgatorio kaj krom tio esence subtenas teorion pri „universala savo“. Tiel kaj simile opinias hodiaŭ milionoj modernaj katolikoj, kiujn enkondukas en la eraron superreganta misvojiga teologio.

La unua kaj la dua tezoj kontraŭstaras verdire la Evangelion kaj la katolikan kredinstruon. Ne eblas ilin opinii kiel esprimon de la „ĝoja mesaĝo“, kiu onidire „konsolas maljunulojn kaj funebrulojn“. Tio estus tre falsa, eĉ danĝera konsolo, ĉar ĝi povas al multaj homoj malebligi la veran konvertigon en decida momento de la vivo. *Nur vero vin liberigos, diras al ni mem la Sinjoro.* (Joh 8,32)

La instruo pri la universala savo (greklingve *apokatastasis panton*) estis kelkfoje malaprobata, komencante per Sinodo en Konstantinopolo en la jaro 543, plue poste

per la 4-a Laterana Koncilio en la jaro 1215 (*DH 801*). La problemon analizas kardinalo Scheffczyk en la libro „*Der Glaube der Kirche*“ kaj François Reckinger en la libro „*Ĉu ĉiuj, ĉiuj en la ĉielon?*“ En ĝi li skribas: „En Koncilio de Floreco 1439 evidentiĝis absoluta konsento de la plej alta nivelo, kiu malaprobis instruon pri la universala savo kiel herezon...“

Anton Ziegenaus klarigas, kial la teorio pri la universala savo estas neakordigebla kun la katolika instruo: „La neimageble alta amo de Dio signifas neniun certecon por la universala savo, kvazaŭ Dio fine ĉiujn alkondukas al la bona fino. Ĝi signifas intenan strebadon de Dio pri la plena respondo de la homo. Sed kion faru Dio, se la homo tiun ĉi amplenan respondon ne donadas, kiam li rilate al la amo kondukas male facilanime kaj indiferente? La Dio ne povas fari ion pli grandan, ol estis la ofero de lia propra Filo. Super tiu ĉi ofero ekzistas neniu alia ofero por la pekoj. (kp. *Heb 10,26*) Tial indikas tiu ĉi ofero eblecon de la eterna savo aŭ ankaŭ eblecon de la eterna damno. Ĉu devus la Dio pro senfrukto de tiu ĉi strebado delasi neceson de pentofarado kaj eldiri ĝeneralan amnestion? Sed poste la ofero de lia Filo estus tute senbezona krueleco. La plej alta esprimo de la Dia amo inkluzivas kaj la eternan savon, kaj la eternan damnon.“ (*Die letzten Dinge, Steyr 1992*)

La eklezia verkisto Lactantius († ĉirkaŭ la jaro 320) skribis: „Vi vidas, kien tio kondukas, se ni rifuzas al Dio lian koleron. Fine neniu kredus aŭ nur tute malmultaj, ĉar eĉ tiuj la plej perversaj homoj fidus pri la senpuneco.“ – „Kiel povas la religio konserviĝi sen kiu ajn timo? Tion, kion ni ne timas, ni fine malestimas, kion ni malestimas, tion ni certe ne honoras.“ La timo antaŭ Dio ne kolizias kun la ordono ami la Dion. Male, ambaŭ ordonoj kune kuntuŝe intertila-

tas: „Ĉiuj devas Dion ami, sed ankaŭ Lin timeti, ĉar Li estas la Sinjoro... Kiu ĉe ĝusta timosento ne amas la Patron de sia animo? Aŭ kiu povus senpune malestimi Tiun, Kiu havas la plej superan kaj eternan potencon super ĉio?“ (*Lactantius: De ira Dei*)

Al kontraŭdiro, kiu apelacias al vortoj de la apostolo, ke **Dio volas, ke ĉiuj homoj estu savitaj** (1 Tim 2,4), diras sankta Aŭgusteno: „Ni devas pli proksimen rigardi, kion tio signifas. Ĉiuj homoj ne estas savotaj kaj eĉ ne la plimulto de la homoj. Tio aspektas, kvazaŭ ne devus okazi tio, kion volas Dio, ĉar al tiu ĉi Dia volo baras la vojon la homa volo. La respondo, kial ne estas savotaj ĉiuj homoj, tekstas do tiel: Ĉar ili mem ne volas.“ (*Augusteno ench.* 96) Ĉar Dio respektas la homan volon, ne estas tio kontraŭ la Dia ordo, se ekzistas ankaŭ la homoj damnitaj.

Instruo de la Eklezio pri la purgatorio

Papo Benedikto la Dekdua en la jaro 1336 aperigis enciklikon **Benedictus Deus**, en kiu li difinas, ke „la animo de la homo tuj post la morto estas alkondukita sur la lokon de la estonta destino en la ĉielo, purgatorio, aŭ la infero“ (*DH 1000n*). La koncilioj en Liono (*jare 1274, DH 856*) kaj en Florenco (*jare 1439, DH 1304*) difinis instruon pri la purgatorio rilate al la kristanoj en Oriento. Tridentina Koncilio tiel faris, por defendi la dogmon pri la purgatorio kontraŭ ĝia neado fare de la protestantoj: „La katolika Eklezio, instruita per la Sankta Spirito, surbaze de la sankta Skribo kaj delongtempa tradicio de la Patroj en la sanktecaj koncilioj kaj fine surbaze de tiu ĉi ekumena koncilio instruas, ke ekzistas loko de purigado kaj tie estas tenataj la animoj, al kiuj helpas propetoj de la kredantoj, antaŭ ĉio bonfarema ofero sur la altaro: tial elvokas la koncilio episkopojn, ke ili zorgeme atentu pri tio, por ke la transdonitan kaj sanan instruon de la sanktaj Patroj kaj sanktecaj koncilioj la kredantoj kreu, ĝin konservadu, instruu kaj ĉie heroldu.“ (*DH 1820*) La instruo pri la

neceso de la postmorta purigado de ĝis nun neperfektaj animoj apartenas al devoliga apostola tradicio.

Rolo kaj esenco de la purgatorio

Purigado de tiom multaj kredantoj estas tial tiel necesega, ĉar ĝis nun nenio neperfekta povas rigardi Dion en lia pureco kaj sankteco. Tiel tio tekstas en psalmo 24,3-4: **Kiu supreniros sur la monton de la Eternulo? Kaj kiu staros ĉe Lia sankta loko? Tiu, kiu havas purajn manojn kaj senmakulan koron...** Simile sin esprimas la Sinjoro en la Surmonta Prediko: **Feliĉaj estas la kore puraj, ĉar ili vidos Dion.** (*Mat 5,8*) Ke tio estos nur ili, rezultas el Apokalipso de sankta Johano: **Sed nenio makulita eniros ĝin (la ĉielan Jerusalemon).** Estus ebleco citi ankoraŭ vicon da pluaj lokoj el la Sankta Skribo pri neceso de la absoluta pureco. Tial estas pli bone jam ĉi tie surtere akiri la plej altan gradon de la sankteco pere de sinforidonemo en la volon de Dio kaj spirito de la ofero, ĉar ĉi tie povas la kredantoj per sia strebado atingi satisfakcion kaj savon. En la purgatorio estas la aktiveco de la animo limigita je satisfakcio pere de sufero. Ĝis nun neperfekta animo estas postlasita al preĝoj de la kredantoj surtere kaj al helpo de la Eklezio. La sufero, kiun la homo libere surprenas ĉi tie surtere, estas malpli doloriga ol la purigado en la purgatoria fajro!

Duobla stato de la animo en la purgatorio

Sed tiuj animoj estas tute sindonitaj en la volon de Dio. Ili tre suferas pro ĝis nun nepurigitaj kulpoj, sed ankoraŭ pli alta estas ilia senlima ĝojo, ĉar ili scias, ke ili estas savitaj kaj ke baldaŭ ili povos vivi kun Dio en legio de sanktuloj.

Bele tiun ĉi fakton de ambigueco de la puriga loko esprimis kardinalo Charles Journet. „Kiel ni povas nun percepti, ke en la animoj en la purgatorio estas samtempe neeldirebla anima sufero, ĉar pro la kulpo estis malproksimigita ilia horo de rigardado

je Dio, sed samtempe estas ĉi tie neeldirebla spirita kontenteco, kiu baziĝas je certeco, ke la rigardadon je Dio ili atingos? Sankta Tomaso diras: »Estas vero, ke en la sfero de senso estas malĝojo, kiu subpremas koron, ankaŭ ĝojo, kiu ĝin plilarĝigas, kiuj ne povas ĉe la homo ekzisti kune. Sed en la spirita sfero tio estas alia, ĉar la animo nek kunpremiĝas, nek larĝiĝas. Tial la spirita doloro kaj la spirita ĝojo reciproke ne kolizias kaj ne estas nekunigeblaj, se ĉiu el ili rilatas al alia objekto, aŭ ili rilatas al unu objekto, sed sub diversaj vidpunktoj. Nenio malhelpas tion, ke la sama homo estas samtempe feliĉa kaj kormalĝoja. Kiam ni vidas, kiel estas persekutata justulo, ni estas samtempe feliĉaj, ĉar en li ni ekkonas justulon, sed ni

estas ankaŭ malfeliĉaj, ĉar li estas persekutata. Tiuj du sentoj sin ne eliminis; ju pli granda estas grandeco de la animo, super kiu ni ĝojegas, des pli nin malĝojigas ĝia suferado.« (*STh III, 84*).

Tiel montriĝas, ke la samtempe daŭranta stato de neeldirebla suferado kaj neldirebla ĝojego en la purgatorio ne nur estas ebla, sed ĝi apartenas al speciala mistero de la purgatorio. La amo al Dio, per kiu estas la animo superplena, donas al ĝi eĉ dum la suferado kontentecon, kiun ni ne kapablas imagi. Tiu ĉi kontenteco dume nenion forprenas de la purgatoria fajro el ĝia turmenta suferado.“ ■

Heinz-Lothar Barth

(Die katholische Lehre über das Fegefeuer 23)